

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Jiřiny Chmelové a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **plk. Mgr. J. P.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Vodákem, advokátem, sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1, proti žalovanému: **ministr spravedlnosti**, sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. MSP-106/2020-ODKA-ROZ/8, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2024, č. j. 3 Ad 14/2021-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2020, č. j. VS-193408-36/ČJ-2019-800020 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), generální ředitel Vězeňské služby ČR odňal žalobci osobní příplatek, neboť pominuly zákonné důvody jeho přiznání. Příslušník podle prvostupňového rozhodnutí dlouhodobě, nejméně od poloviny roku 2018, neplnil výkon služby

v mimořádné kvalitě či rozsahu, což spočívalo v dlouhodobě nekvalitním plnění služebních úkolů, které pro něj vyplývaly ze zařazení na služební místo ředitele Věznice Pardubice.

[2] Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví změnil výrok prvostupňového rozhodnutí jednak v údajích o dni, od něhož se žalobci odnímá služební příplatek, a dále upřesnil důvody odnětí služebního příplatku v tom směru, že důvodem byl nevyhovující stav strážních věží v uvedené věznici.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Připomněl, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení, a případné vady prvostupňového rozhodnutí tak lze napravit v odvolacím řízení. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí byla pouze částečná a žalovaný při změně výroku vyšel z přezkoumatelné části rozhodnutí. Žalobce měl možnost se vyjádřit již v řízení v prvním stupni, což také učinil, a důvody odnětí osobního příplatku mu zjevně musely být známy, a to již po prvním rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby ze dne 20. 8. 2019 v této věci, které bylo posléze kvůli procesním vadám zrušeno (dále „předchozí rozhodnutí generálního ředitele“). Pozdější zúžení předmětu řízení pouze na stav strážních věží nemůže způsobovat překvapivost napadeného rozhodnutí (pozn. NSS: správně jde o zúžení důvodů, pro které bylo přistoupeno k odnětí osobního příplatku, ke změně předmětu řízení, jímž bylo odnětí osobního příplatku, nedošlo. Z toho NSS vychází i v dalším textu). Soud dále uvedl, že osobní příplatek je nenárokovou složkou platu, kterou lze podle platné právní úpravy ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Případné odnětí osobního příplatku nemá charakter kárného opatření. Nevyhovující stav strážních věží byl stavem dlouhodobějším, který trval již od nástupu žalobce do funkce ředitele věznice (1. 7. 2013). Nešlo tak o jednorázovou situaci. Ředitelé věznic byli na nutnost zlepšovat pracovní prostředí opakovaně upozorňováni. Pochybení žalobce proto má charakter dlouhodobého neplnění povinností. Žalobce navíc vůbec nezpochybňoval stav strážních věží, který vyplývá ze správního spisu. Pozdější částečná rekonstrukce strážních věží nic nemění na závažnosti pochybení žalobce. Změna prvostupňového rozhodnutí rovněž byla učiněna v souladu s § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“), a to i v otázce určení data, od něhož byl osobní příplatek odňat. Žalovaný tento den určil ke dni doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci, přičemž takovou změnu mohl učinit. K otázce nezohlednění kladného hodnocení žalobce pak soud podotkl, že žalovaný k tomuto hodnocení přihlédl, nicméně dřívější kvalitní plnění služby neznamena, že později nemůže dojít ke zjištění závažných pochybení. Co se týče nezohledněných tvrzení žalobce k proběhlé kontrole, soud uvedl, že žalovaný je zohlednil tím, že danou část prvostupňového rozhodnutí označil za nepřezkoumatelnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl rozsudek městského soudu zrušit. Nejprve upozornil na nestandardní postup soudu. Ústní jednání bylo nařízeno pouze s dvoutýdenním předstihem a stěžovateli byl hned další pracovní den po tomto jednání doručen šestnáctistránkový rozsudek. Následně opětovně namítl, že žalovaný v odvolacím řízení nezákonně napravoval nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nelze v odvolacím řízení zhojit, samotný přezkum nepřezkoumatelného rozhodnutí je z povahy

pokračování

věci vyloučen. Soud přesto konstatoval, že vady rozhodnutí šlo napravit v odvolacím řízení. Soud dále uvedl, že stěžovatel mohl z předchozího zrušeného rozhodnutí generálního ředitele zjistit důvod vedení řízení o odnětí osobního příplatku, avšak ignoroval, že přípisem ze dne 4. 5. 2020 (dále „přípis o zahájení řízení“) bylo nově zahájeno řízení o odnětí osobního příplatku (a v tomto řízení pak bylo vydáno napadené rozhodnutí). V něm důvody odnětí nebyly dostatečně konkrétně vymezeny. Stěžovatel se na předmět řízení poté dotazoval, avšak nedošlo k jeho konkretizaci. I přes zrušené rozhodnutí tak nebyl předmět řízení až do vydání rozhodnutí žalovaného objasněn. Stěžovatel dále zdůraznil, že zastaralost strážních věží neopravňovala příslušníky, aby vykonávali tělesnou potřebu z ochozu nebo na podlahu. Příslušník mohl a měl v této situaci požádat o vystřídání. Trval rovněž na tom, že došlo ke zneužití správní úvahy, neboť stěžovatel jednal s péčí řádného hospodáře, nicméně měl k dispozici omezené finanční prostředky, které byly investovány do jiných naléhavých oprav. I na strážních věžích byly provedeny některé úpravy. Soud tak ignoroval, že stěžovatel v době výkonu funkce uskutečnil několik oprav strážních věží, zakázaného pásma a ohradní zdi. V roce 2018 pak došlo k významným opravám strážních věží. Z rozsudku podle stěžovatele nevyplývá, proč byl stav strážních věží důvodem odnětí osobního příplatku, když došlo k jeho bezodkladné nápravě. Soud se dle názoru stěžovatele nevypořádal ani s argumentací, že žalovaný nemohl napravit datum, od něhož byl osobní příplatek odňat. Účinky odnětí mohly nastat nejdříve následující den po doručení rozhodnutí. Soud podle stěžovatele vypořádal argumentaci ke zjištění skutkového stavu pouze odkazem na odůvodnění žalovaného. Není proto zřejmé, proč má jedna událost odůvodnit velmi přísný závěr o odnětí osobního příplatku za situace, kdy existuje řada pozitivních skutečností svědčících o řádném výkonu služby stěžovatele.

[5] Žalovaný se naopak ztotožnil s napadeným rozsudkem a navrhl kasační stížnost zamítnout. Ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí zmínil, že rozhodnutí prvního a druhého stupně tvoří jeden celek a nic nebrání změně prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení. Zde byly zúženy důvody odnětí osobního příplatku pouze na otázku nevyhovujícího stavu strážních věží. Tento stav byl přitom stěžovateli vytýkán již od počátku řízení, za který lze považovat vydání zrušeného rozhodnutí generálního ředitele. Podle žalovaného se stěžovatel omezil pouze na rovinu prostého nesouhlasu s posouzením městského soudu bez bližšího zdůvodnění. Stěžovatel se během správního řízení ke zjištěným pochybením obsáhle vyjadřoval, musel tedy vědět, co je mu vytýkáno. Z tohoto pohledu nemůže být rozhodnutí překvapivé. Žalovaný dále podotkl, že šlo o dlouhodobé zanedbávání služebních povinností, nikoli o omluvitelný excés z mimořádně kvalitního výkonu služby. V případě strážních věží se jednalo o dlouhodobě nevyhovující stav. Ke změně rozhodného data žalovaný uvedl, že tento postup není nezákonný a že jím naopak došlo k nápravě formální vady prvostupňového rozhodnutí. I v tomto případě podle žalovaného námitka zůstala v rovině prostého nesouhlasu. Jde-li o odůvodnění, proč převážila zjištění o pochybení nad pozitivními skutečnostmi, žalovaný uvádí, že bylo zdůvodněno, proč stěžovatel přestal vykonávat službu v mimořádné kvalitě. Pozitivní hodnocení se datují pouze do poloviny roku 2018.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

III.a Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[7] K namítané nepřezkoumatelnosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, či ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Z judikatury plyne, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Z napadeného rozsudku zřetelně vyplývá, že městský soud vzal v potaz podstatu všech žalobních bodů, dále je zjevné, jaké skutečnosti městský soud zohlednil při právním posouzení, k jakým závěrům na základě těchto skutečností dospěl a jakými úvahami se při tom řídil.

[8] Jde-li o tvrzené zahájení nového řízení přípisem o zahájení řízení, městský soud tuto argumentaci vypořádal, neboť v bodě 30 a 31 napadeného rozsudku uvedené písemnosti posoudil s tím, že řízení bylo podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru zahájeno prvním úkonem v řízení, jímž bylo doručení předchozího rozhodnutí generálního ředitele. Z něj přitom předmět řízení i konkrétní důvody jednoznačně vyplývají, a stěžovatel se k nim později v řízení opakovaně vyjadřoval. Co se týče provedených oprav strážních věží, lze konstatovat, že stěžovatel v žalobě neuváděl, že by v době výkonu funkce prováděl opravy strážních věží před návštěvou vedení Vězeňské služby ČR, pouze obecně odkázel na odvolání, v němž měl vymezit, jak se staral o chod věznice. V žalobě pouze namítal, že opravy věznice realizoval postupně tak, jak to umožňoval objem finančních prostředků. Dále uváděl, že po návštěvě vedení Vězeňské služby ČR zjednal bezodkladně nápravu v říjnu 2018. Na tuto námitku pak městský soud reagoval, a to mj. v bodě 38 až 41 napadeného rozsudku, v němž odkázel na úvahy žalovaného o tom, že následná náprava nevyhovujícího stavu těchto věží nic nemění na závažnosti pochybení stěžovatele, neboť se tím nezpochybňuje závěr o dlouhodobém neplnění povinností ze strany stěžovatele. Následně provedené opravy tak nemohou vyvrátit, že stěžovatel po delší dobu nezajistil podřízeným příslušníkům Vězeňské služby ČR řádné podmínky pro výkon služby. Městský soud rovněž citoval odůvodnění žalovaného, který uvedl, že *„pokud totiž mohl příslušník tento zásadně nevyhovující stav strážních věží napravit v tak krátkém časovém období, avšak učinil tak až v souvislosti s proběhlou kontrolou, svědčí to tím spíše o závažnosti jeho pochybení, neboť stav strážních věží bylo evidentně v jeho silách napravit mnohem dříve.“* Soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že *„je na řediteli věznice, aby v rámci své pravomoci rozhodl o pořadí a prioritě jednotlivých rekonstrukcí ve vazbě na jejich naléhavost; pokud příslušník realizoval ve věznici jiné opravy a nevěnoval pozornost dlouhodobě zásadně nevyhovujícímu stavu strážních věží, s nímž byl seznámen a který měl citelný vliv na podmínky služby, tuto svou řídicí povinnost řádně neplnil.“*

[9] Také závěr o tom, proč nad oceněními převážila zjištění o pochybení, je v napadeném rozsudku popsán. Soud odkázel na vysvětlení žalovaného, že skutečnost, že stěžovatel dříve vykonával svou službu v mimořádné kvalitě, neznamená, že později nemohou být zjištěny skutečnosti zdůvodňující odnětí osobního příplatku. Takový postup není nezákonný (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal důvody, proč dřívější ocenění stěžovatele nemohou převážet

pokračování

nynější zjištěné pochybení. Žalovaný přitom pozitivní ocenění stěžovatele v napadeném rozhodnutí zohlednil, proto nebylo možno přisvědčit stěžovateli v tom, že se tak nestalo (bod 44 napadeného rozsudku). Nelze navíc přehlédnout, že stěžovatel neuvedl vůbec žádný argument, proč by předchozí vyplácení odměn (případně získání jiných ocenění) znamenal, že nemohou být zjištěny později závažná pochybení či nedostatky, které jsou postačující pro závěr o neplnění výkonu služby v mimořádné kvalitě a rozsahu. Městský soud rovněž poukázal na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí řádně a přezkoumatelně popsal závažnost zjištěných pochybení. Výše uvedená argumentace stěžovatele tak byla v soudním řízení vypořádána způsobem, který považuje Nejvyšší správní soud za dostatečný. Městský soud v bodě 42 a 43 rovněž přezkoumatelně reagoval na námitku stěžovatele, že žalovaný nemohl napravit údaj o datu, od něhož byl osobní příplatek odňat. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku tedy není důvodná.

III.b Nestandardní postup soudu

[10] Stěžovatel úvodem kasační stížnosti poznamenal, že je velmi nestandardní, aby bylo jednání před soudem nařízeno jen s dvoutýdenním předstihem, a že je ještě více nestandardní, pokud je stěžovateli následující pracovní den po jednání doručen rozsudek v rozsahu 16 stran. Není jasné, co stěžovatel z těchto skutečností vyvozuje. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na § 49 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je nezbytné dát účastníkům řízení čas na přípravu k jednání alespoň 10 dnů, a dále na § 54 odst. 3 s. ř. s., který v souladu se zásadou procesní ekonomie stanoví, že rozsudek musí být vyhotoven do 1 měsíce od vyhlášení. Oběma zákonným ustanovením městský soud dostal. Vzhledem k tomu, že při ústním jednání neměli účastníci žádné návrhy na doplnění dokazování a setrvali na své argumentaci, tak nic nebránilo tomu, aby soud doručil rozsudek následující pracovní den. Lze uzavřít, že postup soudu nebyl nezákonný, přičemž Nejvyššímu správnímu soudu není ani zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje zkrácení na svých právech.

III.c Vady řízení

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nepřezkoumatelné rozhodnutí nelze v odvolacím řízení zhojit, neboť samotný přezkum nepřezkoumatelného rozhodnutí je vyloučen. S tímto tvrzením nelze souhlasit, neboť na rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně je třeba hledět jako na jeden celek. V této věci navíc žalovaný nekonstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí generálního ředitele ve vztahu ke všem důvodům odnětí osobního příplatku. Důvod spočívající v nevyhovujícím stavu strážních vězí (který generální ředitel v rozhodnutí přezkoumatelně popsal) přitom žalovanému stačil k závěru o odnětí osobního příplatku. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o odnětí osobního příplatku bylo ve správním řízení odůvodněno (a to u obou stupňů). Městský soud tak posoudil tuto právní otázku správně, neboť v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vycházel z toho, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105, č. 2747/2013 Sb. NSS a rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55).

[12] Stěžovatel dále argumentoval, že mu nebyl v průběhu správního řízení znám předmět řízení a na jeho upřesnění se dokonce dotazoval. Zcela konkrétně pak dle jeho názoru předmět řízení vymezilo až rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel tak neměl možnost se během správního řízení adekvátně bránit. Městský soud přijal názor žalovaného, že z reálného

průběhu řízení i vyjádření stěžovatele během tohoto řízení je jasné, že předmět řízení byl stěžovateli znám a v napadeném rozhodnutí došlo pouze k jeho zúžení na skutek týkající se výhradně stavu strážních věží (body 32 až 34 napadeného rozsudku). Dle stěžovatele však nelze odhlédnout od toho, že předchozí rozhodnutí generálního ředitele a přípis o zahájení řízení vymezují řízení odlišně, a že až do vydání rozhodnutí žalovaného nebylo zjevné, že řízení se vede především kvůli stavu strážních věží. Stěžovatel měl za to, že předmět „nového“ řízení vymezil přípis o zahájení řízení, který byl ovšem zcela vágní, a to bez ohledu na předchozí rozhodnutí generálního ředitele.

[13] Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Městský soud jednak správně odkázal na § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, podle něhož se řízení zahajuje prvním úkonem služebního funkcionáře vůči účastníku. Tímto úkonem bylo v právě projednávané věci předchozí rozhodnutí generálního ředitele, které navazovalo na provedenou kontrolu věznice, a které zohledňovalo též stav strážních věží. V tomto rozhodnutí se přímo uvádí: *„Nesplnění podmínky výkonu služby v mimořádné kvalitě spatřuji ve skutečnosti, že při prohlídce Věznice Pardubice, kterou uskutečnili náměstci generálního ředitele, vrchní státní rada brig. gen. Mgr. Simon Michailidis, MBA, a vrchní státní rada brig. gen. Mgr. Pavel Hadrava, a ředitel personálního odboru Ing. Marian Prokeš dne 11. 7. 2018 byly zjištěny nedostatky vážného a dlouhodobého charakteru, zejména velmi špatné hygienické podmínky, nevyhovující a zastaralé vybavení strážních věží. (...) Jak dokládá fotodokumentace, jde o stav, kdy příslušníci byli nuceni vykonávat potřebu v hygienicky nevyhovujících podmínkách.“* Původní řízení o odnětí osobního příplatku po zrušujícím rozhodnutí žalovaného pokračovalo, proto nebylo možné zahájit jiné řízení v téže věci. Přípis o zahájení řízení lze materiálně považovat nanejvýš za informaci o pokračování v řízení po zrušujícím rozhodnutí žalovaného, upřesňující možné důvody pro odnětí osobního příplatku. Z vyjádření stěžovatele, která jsou dostupná ve správním spisu, je pak zjevné, že stěžovateli bylo známo, že nevyhovující stav strážních věží je jedním z důvodů, který může vést k odnětí osobního příplatku. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že není pravdou, že by stěžovatel kvůli vágnímu vymezení předmětu v přípisu o zahájení řízení nevěděl, proti jakým skutečnostem se má bránit.

[14] Skutečnost, že rozhodnutím žalovaného došlo k užšímu vymezení důvodů odnětí příplatku pouze na stav strážních věží (pouze na jeden důvod), nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Je tomu tak proto, že byla zachována (a navíc i fakticky využívána) procesní práva účastníka řízení, který se k tomuto důvodu vyjadřoval. Nelze přisvědčit ani námitce, že oproti původnímu, později zrušenému rozhodnutí (tedy předchozímu rozhodnutí generálního ředitele) je v přípisu o zahájení řízení jiný předmět řízení. Nadále totiž šlo o soubor pochybení zjištěných provedenými kontrolami věznice, případně při návštěvě vedení Vězeňské služby ČR (na základě zápisů z jednání celorepublikových porad) . Se zjištěnými pochybeními byl stěžovatel seznámen, a řadu zjištění dokonce připomínkoval. Tato zjištění od počátku zahrnovala i nevyhovující stav strážních věží – jednalo se o nedůstojné podmínky pro výkon služby strážních (např. strážní věže bez toalet, přívodu vody, slunečních clon, příslušníci konali potřebu z ochozů nebo na podlahu v podzemní části věží, prohlídková místnost byla téměř neosvětlená ve vlhkých sklepních prostorách). I přes pochybení ve vedení řízení (dané vydáním přípisu o zahájení řízení, přestože řízení již v danou dobu běželo) tak nelze konstatovat, že by stěžovateli nebylo v řízení o odnětí osobního příplatku zjevné, proti jakým skutečnostem se má bránit.

pokračování

Stěžovatel totiž v průběhu celého řízení vždy uváděl i námitky týkající se pochybení spočívajícího v nevyhovujícím stavu strážných věží. Namítané procesní pochybení tak nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť stěžovatel po celou dobu řízení se vyjadřoval k neuspokojivému stavu strážných věží, a nijak nepopsal, jakým způsobem namítané pochybení mohlo ovlivnit meritorní rozhodnutí, respektive, co by se změnilo v případě, kdyby k tomuto pochybení nedošlo.

III.d K odnětí osobního příplatku

[15] Nejvyšší správní soud se k podmínkám pro přiznání, změnu či odnětí osobního příplatku příslušníků bezpečnostních sborů vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008-80. Uvedl zde, že „v odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ Rozhodným hlediskem pro posouzení důvodnosti odnětí osobního příplatku je kvalita a rozsah výkonu služby. V daném případě se žalovaný tímto kritériem zabýval, přičemž dospěl k závěru, že stěžovatel dlouhodobě neplnil službu v mimořádné kvalitě a rozsahu, přičemž toto neplnění spatřoval v nevyhovujícím stavu strážných věží. Žalovaný shledal, že toto pochybení je natolik závažné, že odůvodňuje odnětí osobního příplatku. Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti brojí, avšak jeho argumenty nejsou způsobilé tento závěr zpochybnit.

[16] Co se týká tvrzení o tom, že stěžovatel zvrátil závěry o svém pochybení mj. tím, že zmínil, že příslušníci podle vnitřních předpisů nesměli vykonávat tělesnou potřebu v prostorách strážní věže, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud správně konstatoval, že předmětem řízení byla otázka neplnění služebních úkolů v mimořádné kvalitě ze strany stěžovatele (§ 122 odst. 1 zákona o služebním poměru), nikoli jednání jiného příslušníka rozporné s vnitřním předpisem. Dané tvrzení stěžovatele tak nemůže mít vliv na posouzení odnětí osobního příplatku v této věci. Nadále platí, že stěžovatel nezajistil řádné podmínky pro výkon služby příslušníků, neboť se strážní věže nacházely ve zcela nevyhovujícím stavu: nevybaveny sociálním zařízením, přívodem vody, ani přístroji k ochraně před zimou či teplem. S tímto vypořádáním se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, neboť stav strážních věží byl bez ohledu na to, kde příslušníci vykonávali tělesnou potřebu, zjevně dlouhodobě zanedbaný a stěžovatel za tento stav jakožto ředitel věznice odpovídal. Ani pozdější doložení oprav a úprav strážních věží nemůže zvrátit závěr o pochybení stěžovatele týkajícího se dlouhodobě zanedbaného stavu těchto věží. Jednalo se totiž o zcela nedůstojné podmínky pro výkon služby strážných, které nezohledňovaly ani zcela základní hygienické standardy. Lze přitom souhlasit s tím, že tak zásadně nevyhovující stav strážných věží nelze odůvodnit ani omezenými finančními prostředky (alespoň úklid či zajištění mobilních toalet mohlo být realizováno i s omezenými finančními prostředky). Jinými slovy, zjištění o dlouhodobě nevyhovujícím a zanedbaném stavu strážních věží znamená, že stěžovatel neplnil službu v mimořádné kvalitě a rozsahu (stěžovatel tak ve službě nevyvíjel vyšší než standardní

výkonnost). Žalovaný proto nepochybil v závěru, že nedůstojné a nevyhovující podmínky výkonu služby mohly objektivně ohrozit ochotu příslušníků ve věznici sloužit, což by při jejich nedostatku mohlo v konečném důsledku i ohrozit elementární úkoly věznice. Žalovaný navíc v bodech 57 až 60 napadeného rozhodnutí popsal konkrétní zjištění, podle nichž stěžovatel ani neplánoval kompletní rekonstrukci strážních věží, kterou by napravil jejich nevyhovující stav, jenž trval již od jeho nástupu do funkce ředitele věznice, jelikož do přehledu investičních záměrů tento nebyl zahrnut. Námitka stěžovatele proto není důvodná.

III.c Datum odnětí osobního příplatku

[17] Stěžovatel namítal, že žalovaný nemohl opravit datum odnětí osobního příplatku. Tato námitka rovněž není důvodná. Jak vyplývá z § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Postup žalovaného, který svým rozhodnutím vyhověl odvolacím námitkám stěžovatele o nepřipustnosti zpětného odnětí osobního příplatku, a změnil rozhodnutí generálního ředitele tak, že rozhodl o odnětí osobního příplatku dnem 19. 10. 2020, tj. dnem doručení rozhodnutí generálního ředitele, je v souladu se zákonem o služebním poměru. Odvolání proti tomuto rozhodnutí totiž nemá podle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru odkladný účinek. Městský soud se touto námitkou stěžovatele zabýval a konstatoval, že tuto vadu (zpětné odnětí příplatku) žalovaný mohl v odvolacím řízení napravit. Městský soud uvedl, že žalovaný v souladu se zákonem změnil výrok rozhodnutí generálního ředitele ve vztahu k určení dne, od kterého je žalobci osobní příplatek odňat, přičemž poukázal na zásadu procesní ekonomie a rychlosti řízení. Bylo by totiž v rozporu se zásadou procesní ekonomie, pokud by žalovaný věc pouze na základě tohoto důvodu vrátil generálnímu řediteli k dalšímu řízení. Městský soud rovněž neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že osobní příplatek mohl být stěžovateli odňat nejdříve dne 20. 10. 2020. Městský soud uvedl, že v zákoně o služebním poměru není výslovně stanoveno, jakým dnem má být odňat osobní příplatek. Je však podstatné, aby rozhodnutí o odnětí osobního příplatku bylo příslušníkovi doručeno nejpozději v den, kdy má změna (odnětí osobního příplatku) nabýt účinnosti. Stěžovatel proti tomuto odůvodnění městského soudu nic neuvedl, pouze v kasační stížnosti doslovně zkopíroval svou žalobní námitku (aniž by na odůvodnění městského soudu, jakkoliv reagoval). Nejvyšší správní soud tak pouze uvádí, že se ztotožňuje se závěry městského soudu, neboť žalovaný v souladu se zákonem o služebním poměru mohl změnit rozhodnutí generálního ředitele, navíc tato změna byla ve prospěch stěžovatele. Odnětí osobního příplatku nabylo účinnosti v den doručení rozhodnutí generálního ředitele, tedy v době, kdy, již bylo vykonatelné, neboť odvolání nemá v této věci ze zákona odkladný účinek.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jakožto procesně úspěšnému účastníkovi řízení příslušelo. Soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. ledna 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu